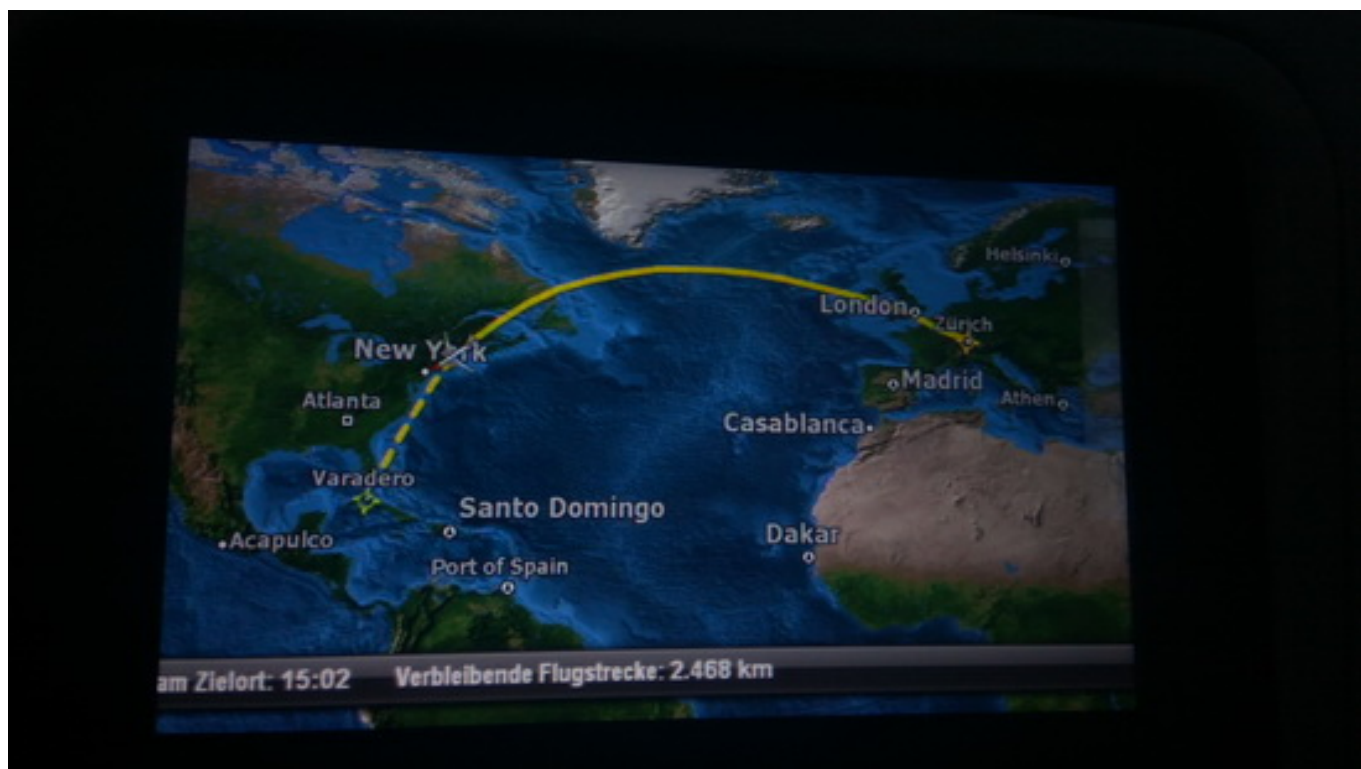

Ráno 8.3. ve 4.00 házím věci do auta a vracím se ještě pro mobil, který jsem nechal na nabiječce. Vyzvedávám Bárta v Nonstopu a Dana v Kojčicích, vyjíždím na prázdnou D1 směr vídeňské letiště. Na poslední chvíli jsme si zaplatili zájezd s cestovkou [Kentlucky](#) na Kubu. Za 23.tisíc na týden s odletem z Vídně. Cestovka promptně za pár dní vše vyřídila. Nikdo nás do Vídně nechtěl hodit, takže jsme cestovali s autem vlastním, s [parkováním u letiště za 59 éček](#). V Mikulově jsme dali první zastávku na kafe a nákup dálniční rakouské známky. Tu neměli a museli jsme ji koupit na pumpě o kus dál. Začalo svítat. Podle navigace jsme dojeli do Vídně k letišti na placené parkoviště. Zaparkoval jsem auto do řady, odevzdal jsem klíčky obsluze, a ani jsme si nestačili dát kávu a už nás vezla dodávka k terminálu 3. Odbavení se už dělalo na kioscích, žádné přepážky, vše automaticky. Házíme kufry na pás, ty mizí někde za plentou. Snad jsme to oblepili dobře. Máme čas, jdeme na kávu a pivo. V 9.30 hod. se přesouváme k bráně. K letadlu SwissAir nás odváží autobus. Máme místa vzadu, uprostřed, ale u sebe. Letadlo startuje a letíme do Curychu. Zrychleným tempem se přesouváme na terminál F. V letadle sedíme uprostřed, ale máme vedle sebe jedno místo volné. Letadlo startuje a čeká nás 11 hodinový let do Varadera.

Ten si zkracujeme čuměním na filmy, hraním karet a spánkem. Dostáváme dvakrát jídlo a několikrát nealko nápoje. Záchody jsou po celou dobu čisté, ne jako minule. Letušky Edelweiss kmitají po letadle, vládne

celková pohoda. Letíme na Varadero velkým obloukem. Nakonec se dočkáme a dosedáme na letiště. Trošku fičí a je chladno. Odbavení standardní, vlezte se do budky, sejmou obličej kamerou a jde se dál. Úředníci už mají přes obličej roušky. Mě a Bárta se ptají, co je naším zaměstnáním. Asi, že už jsme tu po druhé. Procházíme rámy a jsme v hale. Sledujeme pás s kufry a nic. Nakonec se našly složené v koutě. U východu jsme odevzdali vyplněnou celní deklaraci nebo-li test IQ a byli jsme venku. Je 18.30 místního času +5 hodin našeho času. Nacházíme našeho delegáta s autobusem, a po jeho naplnění jedeme do Varadera do hotelu [Sun Beach](#). Na recepci vše proběhne rychle, dostáváme pásky na ruku, kartu na dveře a jdeme do svého pokoje 639. Výtah hlásí přetížení, takže jedu v druhém sledu. První dojem z pokoje šok. Žádný balkon, zásuvka na 220V má jen klima, neteče teplá a studená voda jen čůrkem, není minibar, chybí dálkáč na TV. Jdeme na večeři. Jídlo je dost probrané. Dávám si neškodnou rýži se salátem. Chceme vodu, ale prý se musí za ní platit. Odcházíme na obhlídku hotelu. Projdeme si bary a nabídka je taková smutná.

Kluci jdou nahoru na diskotéku, ale vrací se, že tam nikdo není. Tak jdeme spát. Trošku se opláchnu v čůrku studené vody.

Pondělí 9.3. se probouzí do zamračeného dne. Hurá, teče teplá voda. Jdeme na snídani v 8.00 a opět je jídlo takové probrané. Dávám si vajíčkovou omeletu a pečivo s máslem a sýrem. Hodně lidí si zde dává zmrzlinu a zákusky. Dáváme obsluhující kubánce dýžko, když si u ní kupujeme vodu, ale něco mrmlá, že jí dáváme natrhlou bankovku. Nechápeme, protože sama jí nám dala. Vytrhne Bártovi nepoškozený CUC z rukou a odkráčí. Na stůl nám dá v obrousku zabalené doutníky. Aha, prezent. Dáváme je do kapsy a jdeme ven. Kubánka nás hbitě odchytně, že ty doutníky chce zaplatit. Dan jí něco dá a konečně vyrážíme pryč. Jdeme do haly na kafe, které je zde výborné. V 10.00 přichází delegát José, seznamuje nás s hotelem, zodpoví naše dotazy a nabídne nám fakultativní výlety. Bereme Havanu, Karibik a delfíny. Vyčasilo se, jdeme na pláž. Je blízko, ale musí se přes silnici. Kubánci, ale vždy ochotně před procházejícími zastavují. Jdeme k vile Al Capona po pláži. Fouká vítr, na který doplatíme. Jdeme přes poledne a necítíme, že se škvaříme. První den a hned se spálíme. U Al si dáváme mojito a doutníky. Vracíme se do hotelu na oběd. Dávám rýži a salát. Jídlo děsně smrdí. Dan už dvakrát z toho smradu blil. Odpoledne jedeme Hop Hop autobusem na Marinu.

Plot nás nepustí dál, proto bloumáme po obchodech. Dan nakupuje rummy a doutníky. Jeden rum 12 letý, který zrovna nebyl nejlevnější. Bárt mu blbě přeložil cenu a od kasy nebylo úniku. Češka Věra, která je na hotelu s námi, a která nás informuje, co je kde levného, nakupuje taky něco domů. Hodně toho procestovala, ale mám dojem, že si ty cesty moc nepamatuje. Vracíme se do Varadeda a opět nakupujeme kubánský materiál. Nabídka je slabší než minulý rok. Chybí úplně Legendario, na které náhodou narazíme v obchodě naproti hotelu, když ho pokladní vytáhla omylem z podpultu. Káva se prodává jen jedna a to ještě v kilovém balení. S pitím to taky není žádná sláva. Většinou se leje do drinků rum Havana Club 3 letý a místní Cola. Z té nás po pár dnech pálí žába. Musíme vyžadovat "klasiko", což je vzhledem opravdová Cola, ale Made in Mexico. Taky nemá tu správnou chuť. Pivo Bucanero se úplně ztratilo, jediné pivo k pití a k dostání je Cristal. Pokud nepočítám směsku holandských a mexických piv, které jsme po napití vylívali. Vrátili jsme se na hotel a koupili si kartu na internet. 1CUC - 1 hodina. Večer jsme chvíli poseděli na baru a šli jsme si namazat spáleniny. Načali jsme rum Ritual, který stál 7 CUC a byl dobrý. Problém s teplou vodou zmizel a nakonec jsme si na pokoj zvykli.

Úterý 10.3. rychle snídáme, vajíčkovou omeletu, zeleninu. V 8.15 odjíždíme do **Havany**. Je pod mrakem, dobré na naše spáleniny. V dodávce nás jede sedm Čechů. Rychle se seznámíme, aby nám cesta ubíhala. První zastávka most Bacunayagua. Je tu dost lidí. Kapela hraje, my si dáváme Piña Coládu v ananasu za 5CUC. Nemají Legendario, které drinku dodávalo jinou příchuť než Havana Club. Pořádně si ananas doléváme rumem. Dan si kupuje ořezávač doutníků, který se rozpadne při prvním oříznutí, já CUC věnuju WC. Cestou do Havany spím, protože jsem zmožen. Vystupujeme u sochy [El Cristo de La Habana](#). Je to 17m vysoká bílá socha, prý z mramoru, Ježíše Krista na kopci Cabaña nad vesnicí Casablanca. Potkáváme zde skupinku z Brna, jede už domů. Je tu pěkný výhled na Havanu. V přístavu nekotvila žádná výletní loď. Lodě mají být v budoucnosti vytěsněné do nového přístavu. Sjíždíme kolem pevnosti do Havany a míříme do továrny na doutníky jedné z nejstarších (1845) a nejvýkonnějších kubánských továren na doutníky Cohiba, Bolívar, Partagás. Kdysi tu vyráběli i čtvrtmetrové doutníky pro Winstona Churchilla. Foťáky musíme nechat v autě. Jdeme do továrny, doprovází nás ochranka. V řadách sedí lidi za sebou a motají doutníky. Denně opustí fabriku 1200 kusů. Jak obklopujeme sem tam pracovníka, zakrýváme stropní kameru a dohled, což většinou je využito k šikovnému ulití tabáku. Procházíme místnostmi a tak přemýšlím, jaké vedro zde musí být v letních měsících, kdy jedinou klimou jsou zde ventilátory.

Nakukuju do jídelny, pár lidí zde jí nějakou hmotu. Loučíme se, naskakujeme do auta, každý dostane doutník a míříme do města.

U Kapitolu vystupujeme a míříme přes park Central k asi jednomu z nejznámějších barů v Havaně, místo kde vzniklo daiquiri a popíjel zde slavný Hemingway, který zde má svou sochu na baru - Floridita. Cena za drink je na místní poměry velká, stojí 7 CUC. Je zde plno a nikdo se nechce hnout. Raději couveme a pokračujeme k [Edificio Bacardí](#), což je někdejší sídlo společnosti, s jejímž jménem je spojeno to nejlepší, co se na poli rumu vyskytuje. Budova ve stylu art deco z 30. let byla do revoluce sídlem slavného rumového impéria. Zde vlezeme do auta a jedeme na oběd do restaurace Barbra. Výběr ze tří jídel, dali jsme si ryby. Bohužel dostali jsme jedno pivo Cristal, a víc už piv neměli, i když jsem si ho chtěli zaplatit. Stoly divně lepily, bylo zde poměrně plno - turistů. Ještě, že ta ryba a kafe byly dobré.

Vrátili jsme se do centra a v paláci de la Artesania si na chvíli sedli. Koupili jsme zde doutníky Romeo Y Julieta za 70 CUC krabici. V krámě stály 160CUC. Raději jsme krabici otevřeli, ale byly dobré. Asi tak nejlepší, co jsme na Kubě kouřili. Mojito bylo výborné, tak jsme rozdali personálu nějaká mýdla, z našich batohových zásob. Měli očividnou radost. Kapela, která zde hrála vyslala k nám zástupce pro bakšiš, a když jsme mu s Danem do mošny hodili několik eur, přestala hrát a všichni členové zmizeli. Náš průvodce nám řekl, že si běželi koupit rum a že už nezhrají.

Zvedli jsme se a přesunuli se na náměstí La Catedral. Kostel pěkný, před ním žebral nějaký Kubánec, kterému jsem řekl, ať jde raději makat, ale odpověděl mi vztyčením prostředníku. Nedaleko je restaurace [La Bodeguita del Medi](#). Nejlegendárnější hospoda Havany (kdysi La Casa Martínez), pro kterou je typické mojito a kde u jednoho stolu kdysi trávil dlouhé večery Hemingway a popíjel své oblíbené mojito. No, vytrénovaný z minula, kdy drink neobsahoval rum, což mi potvrdil místní, že okrádají, jsem udělal pár fotek a pokračoval na náměstí Plaza de Arms. Hned jsem si všimnul, že z něho zmizela parní lokomotiva. U Justiz jsme vlezli na blešák. Po zjištění, že jsme Češi, nám jeden trhovce nabízel českou knihu o Krečířovi.

Nicméně jsme pokračovali dál na Plaza de San Francisco. Zde jsme se usadili v Café del Oriente a postupně si dávali koktejly, které zde měly. Vzpomenul, jsem si, že průvodce nám slíbil nejlepší Piña Coladu, proto jsme se cestou k autu stavili ještě v jednom stánku.

Colada byla sice dobrá, ale že by až tak? Každý míchač má své tajemství. Tenhle do ní dával sušené mléko. Přesunuli jsme se na odvoz, poslední foto a Havanu jsme měli za sebou.

A hurá do Varadera. Po příjezdu jsme si doběhli k moři, pak na večeri a na bar. Opět zde bylo plno Rusáků.

PL6I5L0wEn_xgdSWudXOlRnLrGNJL9mYBr

Středu 11.3. jsme měli jako odpočinkový den. Po snídani jsme skočili do Hop Hop autobusu a jeli se podívat do obchodního centra Plaza Américas.

Bylo v rekonstrukci a obchodů bylo otevřeno pár. Prošli jsme se po pláži, ale nic moc.

Vrátili jsme se do Varadera do hotelu Arenas Blancas, kde jsme byli ubytovaní v minulém roce. Pláž byla plná a vedle něco dělníci budovali, takže sbíječky jen rachotily. Došli jsme ještě k baru The Beatles a zbytek k hotelu jsme dojeli busem. V obchodě naproti Calle 15 jsme koupili barel vody a ještě nějaký rum. Do večera jsme se už váleli u moře. Protože nás pálila z těch hotelových míchanic žáha, zašli jsme po večeri na normální drink. Na hlavní třídě jsme narazili na cukrárnu Palmares, kde jsme si sednuli a podle cedule jsme brali pití ze shora. Míchal to pomalu takový stařík, ale výsledek stál za to. Jednotná cena 3 CUC. Do kapsy jsme si dali ještě nějaké plechy Coly, abychom to mohli smíchat s rumem na pokoji a tradá na hotel.

Čtvrtek 12.3. opět odpočinkový den. Celý den se válíme na pláži, už jsme se zcela vzpamatovali z popálenin. Na pláži nám plavčík nabízel doutníky Julieta za 50 éček krabici. V krámě Julieta stojí 160 éček. Ceny doutníků na černém trhu jsou všelijaké. Ty, co jsme koupili v obchodě jsou v pohodě. Co jsme dostali pod rukou jsou střídavě oblačno a jasno. Většinou však stojí za prd. Netahnou. Odpoledne jsme se na pláži seznámili s Kanadankami. Babičkou a vnučkou Denisou.

Jak jsem tak pochopil, holce, které bylo kolem 18, haprovala maminka na rakovinu, takže jí babička českého původu, česky uměla dobře, vzala na výlet. Dostali jsme s klukama chuť na pořádný drink, takže jsme vzali mladou Denisu s sebou. Po pláži jsme došli do Palmares. Proč zkusit něco nového. Opět jsme si poručili od staříka pár dobrých drinků, rozdali jsme pár prezentů a v dobré náladě jsme si to všichni zamířili do hotelu. Po večeři jsme šli do baru, kde jsme dali Denise nějaké bonbony a tatranky a naučili ji hrát prší. Po nějaké noční kubánské show jsme to zabalili. Stejně bylo po půlnoci.

Pátek 13.3. zase veget. Dnes jdeme šopovat. Obcházíme tržnice a obchody a nakupujeme cetky pro své blízké. Magnetky, náramky, osušky, šály, čepice, barety s Che, rum, doutníky, kafe /1kg/, cigarety Cohiba, Hollywood, pivo Cristal. Odpoledne jdeme na pláž, rozloučíme se s našimi Kanadankami, které večer odlétají domů. My strávíme večer na baru. Dan přišel na to, jak oblafnout výtahy. Jeden pobere jen nás dva, případně tři kubánce, jinak hlásí alarm, druhý, který má cedulku - 450 kg, a je větší, uveze jen tři, ale ne čtyři lidi. Ono stačilo se vzepřít na madlech, protože byla váha v podlaze. Takhle jsme mohli v

pohodě cestovat nahoru do 6.patru ve třech. Akorát jeden z nás musel být sokolík.

Sobota 14.3. Tak dnes jedeme do Karibiku. Ráno vajíčka a ve čtvrt na devět před hotelem. Průvodcem byl loňský známý Chulio. Dozvěděl jsem se, že turistům se nelíbí pláž Punta Perdiz, protože je moc skalnatá a s ježkami. Jezdí se teď na Playa Larga. Ukecal jsem Chulia, aby nás řidič hodil na Punta Perdiz. Byly tam korále. Na písku se mohu válet u Atlantiku. Přidali se k nám ještě dva, co si taky vzali šnorchl a bylo rozhodnuto. První zastávka byla občerstvovací a čůrací. Myslel jsem, že zastavíme na obvyklém místě Curvita Cafe ve vesnici Australia. Ale mikrobus ji objel a zastavil na odpočívadle Pio Cua. Že by jsme neměli něco vidět? Chvilku jsme kecali s našimi spolucestujícími, kteří byli v pohodě. Jak začaly zastavovat busy s ostatními cizinci, bylo načase zmizet. Další zastávkou byla Guama indiánská vesnice a krokodýlové. Vesnice po loňsku prokoukla, hodně věcí bylo opraveno.

Koupil jsem konečně zde čepici s Che. Nemohl jsem jí nikde sehnat. Na krokodýlí farmě bylo vše při starém. Ani jsme to tu moc neobhlédli a jeli jsme na oběd do restaurace La Finquita ve vesnici Palpita. Dostihnul nás bus s Rusáky. Ty si na začátek, jak usedli ke stolu, rozlili nějakou donesenou pálenku. Jsou dost hluční. Jídlo je výborné, dávám si samé ryby. Malá holčička, co cestuje s maminkou a dědečkem, se v jídle hnípe, tak jí slibuju tatrunku a svítící tyčky, co jsem našel v batohu. S tyčkami pak z nudy klepe o stůl, takže jí říkám, že si je tímhle nastartuje a večer budou vysvícené. Maminka tubu otvírá a ejhle, ono z ní vypadla velká Cohiba. Sakra, úplně jsem zapomenul, že jsme si ráno vzhledem k velikosti, Cohibu do ní nandali. Holčičce jsem dal několik pytlíků bonbonů a Cohibu jsem si vzal zpět. Ve vozidle jsme pak rozvíjeli teorie, jak maminka kouří cigarety na balkoně, a malá Cohibu v pokojíku.

Dojeli jsme na pláž Larga, kde většina vystoupila a my pokračovali na pláž Punta Purdiz. Po příjezdu jsem zabavili lehátka a hurá do moře. Barevných ryb tu bylo hodně, kroužily kolem nás a daly se pohladit. Moře bylo teplejší než na Varaderu. Byl tady i nějaký potapěčský kubánský spolek. A některé členky se klepaly v neoprénu zimou. Bohužel čas běžel a před třetí jsme museli být u busu. Nazpátek to s námi řidič valil, jako kdyby nás ukradnul. Naložili jsme zbytek lidí a jeli jsme do botanické zahrady Finca Fiesta Campesina. Hned na začátku parku jsme si mohli vsadit CUC na domeček, do kterého vběhne roztočené morče. Cenou byl Rum, který však nebyl nic extra. Jinak bych vsadil na každý z těch dvanácti domečků. Následovala ukázka lisování třtiny a její ochutnání s Havana Clubem. Kde se vzaly, tu se vzaly, kubánští hudebníci a co že chceme zahrát. Tak Commandate a Chan Chan, poručil jsem si a popíjel Cuba Libre.

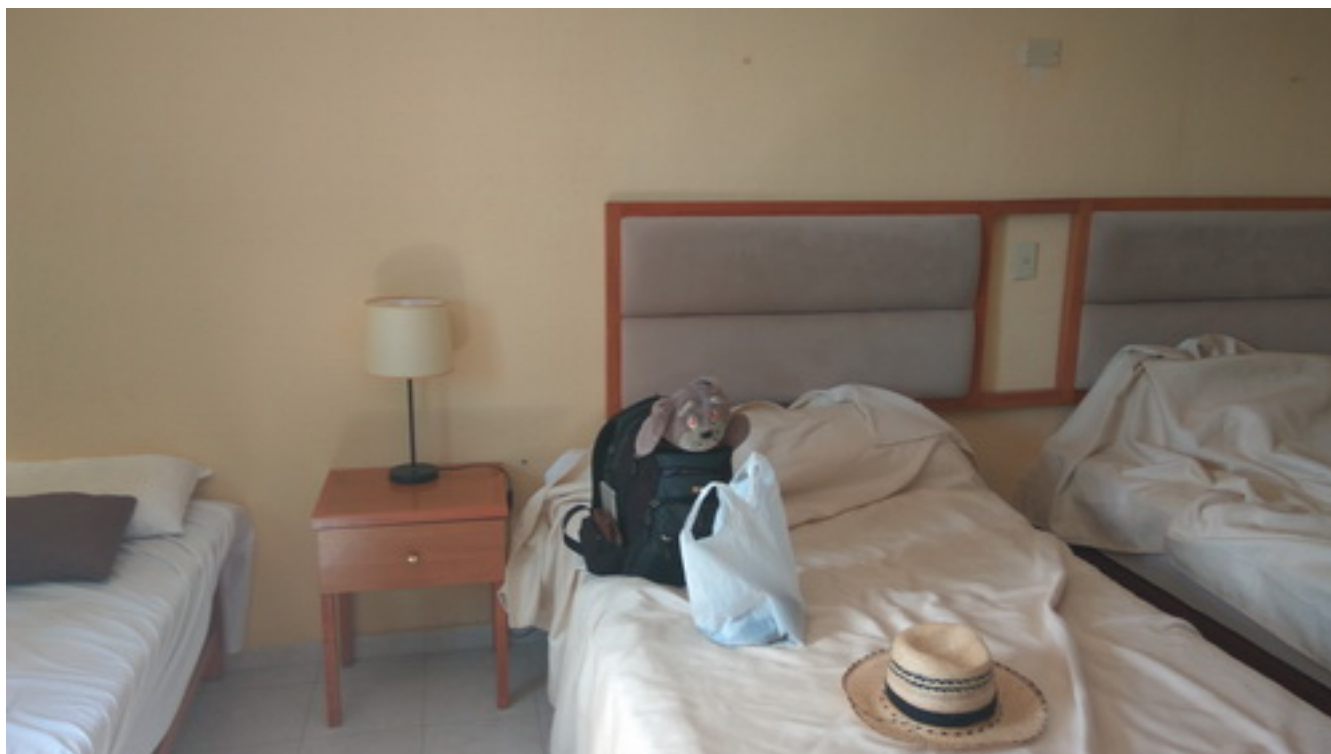
Rozdali jsme jim pak nějaká mýdla a zapalovače. Ještě jeden drink a zpátky do Varadera. Jdeme si zaplavat a kluci se seznamují s Rusákem, bydlícího na našem hotelu, kterého jsme pro dlouhé vousy nazvali Rasputinem. Smál se tomu, protože už měl hodně přezdívek, i třeba Lenin, ale naši ne.

Pocházel od někud ze severu, asi z Norilsku. Měl hlavní starost o to, jestli se může zde kouřit. Byl v Singapuru, kde se kouření trestá rákoskou a velkou pokutou a Kubu považuje v kouření za ráj. Po večeři jdeme na Coladu na točnu, ale mají zavřeno. Pokračujeme dál, až dojdeme k Al Caponově vile. Sedneme si na terasu, pijeme Mojita, kouříme doutníky a koukáme na setmělé moře. Vedle je nějaká oslava, takže nás obsluha nechává žít a nevyhání nás. O půlnoci docházíme do hotelu. Poslední noc. Zítřka letíme domů.

Neděle 15.3. ráno balíme, do dvanácti máme vyklidit pokoj. Jdeme ještě naposledy k moři, rozloučíme se se sním, vyklízíme pokoj, věci si schováváme do hotelové úschovny.

Po obědě jdeme ještě na Mochito a Cuba Libre naproti hotelu do baru. Utrácíme poslední CUCy.

Vedle nás na baru obědvá pěkná Španělka. My Czech, navazujeme rozhovor. Kouká na nás a pak povídá, Milan Kundera. To jsem četla na vysoké. Ten je od Vás ne? Hm, to jo. A raději jí, neříkáme, že to z nás nikdo nečetl. Dojídá, loučí se s námi a my se přesouváme na hotelový bar.

Já ještě využívám hotelový bazén, ale za chvíli pro nás má přijet autobus. Objevuje se náš delegát, že nás doprovodí na letiště. Rozdáváme poslední prezenty, co nám zbyly. Navlíkám si svoje Merrelky na nohy a koukám, kam bych zahodil svoje sandály Rieker. Kluci sice po nich smutně koukají, ale kufry máme pod tlakem narvané. Delegát mi povídá, že je dá jednomu známému, co zametá ulice a nemá boty. Odmotal jsem jeden odpadový pytel, který jsem měl v kapse batohu a dal jsem mu je do něho. Nakonec jsem delegátovi nechal i zbytek balení odpadových pytlů. Prý to je také nedostatkové zboží. Přijíždí autobus a veze nás na letiště.

Z internetu se dozvídáme, že je v ČR uvalena karanténa a hranice jsou zavřené. Ještě, že máme ve Vídni auto ! To byla klika, že nás nikdo nechtěl vzít. Na letišti nebyl žádný problém, ale už zde hodně lidí mělo nasazenou roušku. Letadlo odstarovalo včas a včas dosedlo po osmi hodinách v Curychu. při vystupování stály na schodech zdravotníci a kontrolovali teplotu. Foukal vítr, který dobře ochlazoval. Přes celnici jsme prošli v pohodě, však jsme měli všechny prezenty narvané v kufrech. Šli jsme na kafe, ale v restauraci nás rozehnali, že musíme sedět po dvou. Letadlo do Vídně odletělo taky načas. Vše klapalo jak hodinky, nechtělo se mi věřit, že po loňských zpožděních, jsou odlety přesné. Po přistání ve Vídni a informaci, že do Čech nic nejezdí, začali lapení cestující shánět dopravu domů. Na konzulátu jim bylo telefonicky řečeno, že bude vypraven ve večerních hodinách bus do Čech. My jsme slíbili jedněm Brňákům, že je vezmeme domů. Na páse se objevily jen kufr můj a Dana. Kufr Bárta zůstal v Curychu. Prý se celníkům na něm něco nezdálo a pak už ho zapomenuli naložit. Kufr přiletí dalším letadlem za 5 hodin Super, byly dvě hodiny a my jsme čekali na letišti do večera. Ještě, že byl ze zavřených obchodů otevřen alespoň Spar. Kufuru jsme se dočkali a jeli jsme domů. Na hranicích nás moc nekontrolovali, jen nám řekli, že máme jít do karantény. Což jsme provedli. Takže Kuba jen tak tak, ještě že jsme neletěli na 14 dní.